

Uw handen hielden strak den toom
En temperden den gullen draf.
De fijne sneeuw woei op en af.
De droom vergeleed in andre droom.

Dit is het laatst geluk geweest
Dat u en mij op aard verbindt:
Een sledevaart door sneeuw en wind.
En dit geluk gedenk ik 't meest.

Jo Landheer

BIJ EEN DOODE MOEDER

'Zoo was 't ook gisteren: dit stil vertrek,
Dezelfde lichtvlek ginds op 't oude kleed . . .
Wat natte sneeuw die langs de ruiten gleed,
En in den tuin kreunde 't verweerde hek.

Soms 't vreemd gerucht van stappe', onweezlijk-zacht,
Soms in de verte 't blaffen van een hond . . .
Toen stierf zij, met een glimlach om haar mond,
En ik lag slapend, ergens in den nacht.

Zag zij mij toen? Ik zie haar nu, maar niet
't Gelaat dat voor mij in de kussens zweeft:
Zij zit aan 't raam – in de ijle zon-lucht beeft
De geur van vlier – als in een vaag verdriet

Heft zij haar oogen, peinzend, grijs en groot . . .
Het naaiwerk ritselt in de loome stilt' –
Nu gaat de deur, daar kom ik binnen, wild,
En warm van 't spelen met mijn kleine boot.

Zij praat wat, kust me en reikt me 't avondbrood.
Bij de iepen sloft de tuinman, moe en krom,
O en de muggen dansen in de zon . . .
Ik zie mijn kinder-handen, leunend aan haar schoot.'